

Предъ погледа на стареца се мърна голѣмиятъ тютюневъ складъ, въ който работѣха еникьойци. Отдѣли се отъ стената, пресѣче улицата, люшна се напредъ, достигна до голѣмата врата на склада, прекрачи прага и изведнѣжъ грохна на земята.

Нѣколко работници веднага изтичаха къмъ стареца да му помогнатъ. Единиятъ работникъ го позна. Колѣнчи до главата му и извика :

— Дѣдо Нашо!

Работниците се събраха около стареца, помогнаха му да дойде на себе си и го разпитваха :

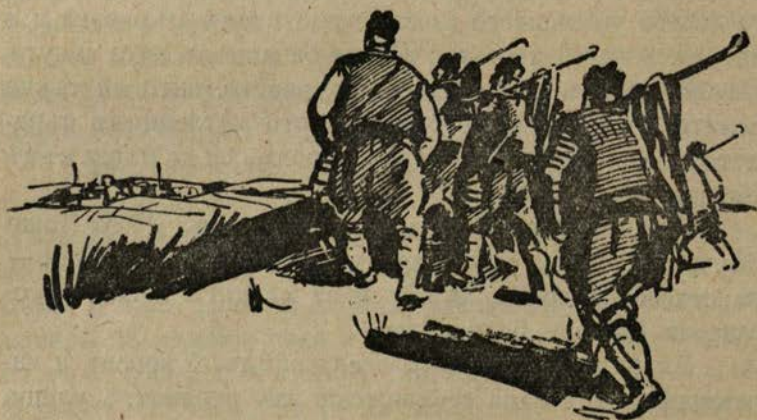
— Какво те носи насамъ, дѣдо Нашо?

— Ида отъ село. Гърцитѣ... дигатъ училище... на „Църквинката“... Оставете ме и... тичайте... въ село!

— Училище ли дигатъ гъркоманитѣ? — попита съ гнѣвенъ гласъ единъ снаженъ мжжъ.

— Бързайте... гръцко училище... Това е срамъ за еникьойци!...

Само въ единъ мигъ голѣмиятъ складъ запуствъ. Тревожната новина проникна и въ другитѣ складове.

Всички еникьойци напустнаха работата и затичаха къмъ родното си село. По-бързоногитѣ минаха напредъ, изкачиха първата височина на единъ дъхъ и погледнаха